

vilde finde det forsvarligt at anvende det mindre Straffeonde, Fængsel paa Bånd og Brød, som der i Udkastets § 143 ikkun er givet dem Udgang til at vælge under særdeles formildende Omstændigheder, naar der ved den falske Vidneforklaring er afdetkommet virkelig og positiv Tab og Skade, som ikke ved den senere Tilbagekaldelse kan gjenoprettes. Og under denne Forudsætning synes det forsaavidt mindre hensigtsmæssigt særligt at fremdrage det nævnte Moment og dertil at knytte en særegen bestemt Virkning, som det dog maaskee, naar hiin Betingelse stilles hen i den anførte Almindelighed, uden nærmere Forklaring, ikke just er saa aldeles klart, hvad der ved skal forstaaes, at der ikke i de enkelte Tilfælde skulde kunne opstaa Tvivl om, hvorvidt den virkelig maa siges at være tilstede. Det synes saaledes navnlig ikke ubetinget at kunne fordres, for at Tilbagekaldelsen skal kunne ansees som tilstrækkelig betimelig i den omhandlede Henseende, at den skeer forinden Slutningen af den Sag, under hvilken den falske Vidneforklaring er afgiven, saa at den skadelige Følge af den forsaavidt kan blive forebygget, jfr. den norske Straffelov l. c. Det maa formeentlig være tilstrækkeligt, at Tilbagekaldelsen skeer paa en Tid, da den ved den falske Vidneforklaring foranledigede Skade endnu ikke effectivt er indtraadt eller ialtfald kan gjenoprettes. — Søvrigt har man til Betegnelsen af den Frivillighedens Charakter, som Tilbagekaldelsen maa have for at kunne komme i Betragtning til Strafnesættelse, anseet det rettest at benytte det i Fd. 15 April 1840 § 4 brugte Udtryk: „af egen Drift“, navnlig fordi der allerede foreligger en retslig Praxis med Hensyn til sammes rette Forstaaelse. Nærmere at fixere denne ved Tilspøiselsen af yderligere Bestemmelser, turde have sin Vanstuelighed og synes derhos mindre nødvendigt med Hensyn til, at der her ikke er Tale om Indførelsen af et nyt hidtil ukjendt Begreb, ligesaa lidt som man har fundet det fornødent eller hensigtsmæssigt nærmere at forklare Betydningen af det ganske tilsvarende Udtryk i Udkastets Ate Kapitel § 43 om Straffrihed for den fra et Forsøg „af egen fri Villie“ Tilbagekaldende. Som i den Anledning ovenfor bemærket er det ligegyldigt med Hensyn til Afgjørelsen af, om Tilbagekaldelsen

eller Tilbagekaldelsen er skeet af egen Drift, hvorvidt Anger eller Frygt for Straf eller andre Motiver have bevæget den Paagjældende til hans forandrede Optræden, naar denne dog er begrundet i hans egen Beslutning, og Begrebet „af egen Drift“ udelukkes heller ikke derved, at Tilbagekaldelsen er fremkaldt ved reent privat Paavirkning fra Andres Side, sigtende til at vække hans slumrende Samvittighed o. s. v. For at Tilbagekaldelsen af den falske Forklaring skal kunne benægtes at være skeet af egen Drift, maa den være foranlediget eller bevirket ved andre ydre Omstændigheder, men disse kunne dog neppe indskrænkes til de i den norske Straffelovs Kap. 12 § 4 nævnte, at der er reist Anklage eller anlagt Sag imod den Skyldige paa Grund af den af ham afgivne Vidneforklaring, eller Undersøgelse desangaaende indledet for Retten. Det maa formeentlig efter Omstændighederne være tilstrækkeligt til at udelukke Begrebet „af egen Drift“, at det Offentlige har fattet Mistanke om Forklaringens Falskhed og i den Anledning har gjort Skridt til at faae Sandheden oplyst, naar saadan Mistanke er bleven udtalt ligeoverfor den Paagjældende, eller han dog paa anden Maade er bleven bekendt med, at der er gjort Skridt i den ommeldte Retning, medens det paa den anden Side neppe i og for sig turde være afgjørende, at der er indledet Undersøgelse for Retten, naar Saabant er ham ubekjendt paa den Tid, Tilbagekaldelsen skeer, og saaledes ikke kan have haft Indflydelse paa denne. Ligeledes synes en Tilbagekaldelse af en falsk Forklaring efter Omstændighederne ikke at kunne siges at være skeet af egen Drift, naar den er bevirket ved en yderligere Afhøring, hvorunder den Skyldige indvikler sig i Modsigelser, saa at han tilsidst bestemmer sig til at komme frem med Sandheden, eller naar den fremkaldes ved Sammenstilling med andre Vidner eller Foreholdelse af andre Oplysninger. Det er dog saare vanstueligt, for ikke at sige umuligt, i denne Henseende at fremsætte bestemte Regler, der i alle Tilfælde skulde kunne anvendes efter deres Ordlydende, og i hvert Tilfælde vilde det neppe være gjørligt at fremstille udtømmende Regler. Men under disse Omstændigheder turde det uden Tvivl snarere kunne blive til Glæde end